

ДОСВІД ПЕДАГОГІЧНОГО ПАРТНЕРСТВА У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

1. Сучасна англійська модель освітньої системи: школа (ясельна, початкова, об'єднана, граматична, сучасна) – коледж – університет (бакалаврат, магістратура, докторантура);
2. Сучасна німецька модель освітньої системи: загальна школа – реальне училище, гімназія та основна школа - інститут і університет, аспірантура.
3. Сучасна американська модель освітньої системи: американська модель: школа (ясельна, початкова, середня, старша) – коледж – університет (бакалаврат, магістратура, докторантура); школа (ясельна, початкова, середня, старша) – коледж – університет (бакалаврат, магістратура, докторантура).
4. Сучасна французька модель освітньої системи: школа (материнська, початкова, коледж, ліцей) – професійний (технологічний) інститут – університет (ліценціат, магістратура, докторантура) – великі школи.
5. Основні моделі дошкільного виховання у зарубіжних країнах світу: європейська (Франція, Бельгія, Швейцарія, Італія, Польща); скандинавська (Фінляндія, Швеція); англосаксонська (Великобританія, США, Канада).

1. Сучасна англійська модель освітньої системи.

Різноманітність типів освітніх закладів і програм відображає головну концепцію англійського дошкільного виховання, яка розглядає дитину як активного учасника пізнання навколишнього середовища. Тому виховання спрямовується на розвиток індивідуальної особистості дитини, її самостійності в оволодінні різними видами діяльності. Значний вплив на розвиток дошкільного виховання в Англії мали теорії Ф. Фребеля, М. Монтесорі, Р. Штейнера, Ж. Піаже, Дж. Брудера. «Закон про освіту», прийнятий у 1944 році, в цілому впорядкував систему освіти у Великій Британії. Вона є обов'язковою для всіх громадян у віці від 5 до 16 років.

2. Сучасна німецька модель освітньої системи.

Німеччина — унікальна країна через свою федеративність. Кожна земля має свій закон про освіту, який може бути унікальним. Школи там отримали величезну автономію. У кожному навчальному закладі збираються так звані конференції з батьків, учнів та вчителів. Кожна «сила» має по шість представників. Ця конференція формує вектор розвитку школи і вирішує всі питання, які виникають протягом навчального року. Це і гроші, і апробації різних форм навчання. Щодо останнього, то організовують фахові конференції, де вибирають, наприклад, підручники. Кожне рішення приймається більшістю голосів. Якщо кількість голосів однакова, то вирішальне слово — за директором. До речі, його так само обирають на цій раді. Головні концептуальні підходи щодо виховання дітей у Німеччині здійснюються в дитячих садках вільного і відкритого типу.

Найпоширеніший тип вільного дитячого садка – штейнерівські дитячі садки і дитячі садки Монтесорі. Відкритий дитячий садок ґрунтується на ситуативно-орієнтовній концепції дошкільного виховання, для якої характерні: відкрите планування, в якому беруть участь

діти; навчання на основі реальних життєвих зв'язків; єдність гри і навчання; різновікова організація життя і діяльності; зв'язок із громадськістю; співробітництво батьків і дошкільного закладу. Основні вимоги до вихователя дошкільного закладу – здатність до систематичних і тривалих спостережень, аналізу результатів педагогічної діяльності, прогнозування можливих варіантів. Для роботи з дошкільниками використовується багате предметно-дидактичне середовище, різноманітний ігровий матеріал. Особливістю системи виховання в Німеччині є наявність так званих материнських центрів, в яких діти разом із матерями займаються цікавою і корисною діяльністю. При цьому матері мають можливість отримувати платню, а головне – спілкуватися між собою та з фахівцями з педагогіки і психології.

3. Сучасна американська модель освітньої системи.

До системи освіти США входять такі структурні складові:

- дошкільна освіта, яка представлена дошкільними установами – дитсадками (kindergardens) та підготовчими підготовчі дошкільними центрами (preschools);
- шкільна освіта, що об'єднує елементарні (початкові) школи (elementaryschools); школи неповної середньої освіти (middleschools); старші (повні)
- школи середньої освіти (highschools); Повна загальноосвітня школа становить 12 років навчання;
- вища освіта (highereducation/postsecondaryeducation), що представлена коледжами, університетами, технологічними інститутами, школами (college, university, instituteoftechnology), які дають можливість здобути освіту на рівні різних програм (associate'sdegree, bachelor'sdegree, master'sdegree, Ph.D.).

4. Сучасна французька модель освітньої системи.

Одне з перших місць у світі за охопленням дітей державним дошкільним вихованням посідає Франція. Традиції французької дошкільної педагогіки, яка формувалася упродовж двох століть, увібрали найкращі теорії виховання як вітчизняних (П. Кергомар, С. Френе), так і зарубіжних (М. Монтессорі, О. Декролі, Ж. Піаже) педагогів.

Основні типи навчальних закладів для виховання дошкільників 2-6 років: материнські школи, класи малят при початкових школах, дитячі садки. У країні існує унікальний досвід навчання дітей у материнській і початковій школах одним педагогом. Хоча це і не є системою, однак такі приклади свідчать про можливість посилення зв'язку між дошкільним і шкільним навчанням. Завдяки заходам у цьому напрямі молодші діти забезпечені дошкільними закладами на 75 %.

5. Основні моделі дошкільного виховання у зарубіжних країнах світу: європейська (Франція, Бельгія, Швейцарія, Італія); скандинавська (Фінляндія, Швеція); англосаксонська (Великобританія, США, Канада).

На сучасному етапі розрізняють такі моделі дошкільного виховання у зарубіжних країнах світу:

- європейська (Франція, Бельгія, Швейцарія, Італія);
- скандинавська (Фінляндія, Швеція);

- англосаксонська (Великобританія, США, Канада). Кожна національна система дошкільної освіти має свої особливості та власний передовий досвід. Розглянемо провідні країни.

Європейська модель дошкільного виховання Швейцарія.

Дошкільні заклади Швейцарії – дитячі садки або дитячі школи – призначені для виховання дітей віком 4 – 6 років. Окрім державних у країні існує чимало приватних дошкільних закладів, що працюють п'ять днів на тиждень по кілька годин на день і розміщені переважно водноповерхових котеджах з майданчиками для прогулянок і занять фізичною культурою. Історично склалися такі концепції виховання дітей дошкільного віку: у німецькій частині Швейцарії – заснована на ідеях Ф. Фребеля, а в романомовній – женецького напрямку (Е. Клапаред, Ж. Піаже) та монтезорівського типу. Для німецьких і романомовних дитячих садків розроблено різні програми. Проте вони мають багато спільного завдяки ідеям гуманізації та збагачення розвитку дитини шляхом організації її предметного педагогічного середовища й досвіду. Швейцарські дошкільні заклади добре обладнані, в них багато дидактичного, ігрового матеріалу для занять і самостійної діяльності дітей. У країні розробляються ефективні напрями взаємодії дошкільних закладів і початкової школи, організовуються комплекси «дитячий садок – школа» для якнайширшого охоплення дітей вихованням і підготовки до школи. З метою посилення зв'язку зі школою дошкільні заклади дають кожній дитині психолого-педагогічну характеристику. Постійно триває пошук ефективних шляхів взаємодії дошкільних закладів і початкової школи, організовуються комплекси «дитячий садок — школа» для охоплення дітей дошкільним вихованням і підготовки їх до школи.

Італія. Дитячих дошкільних установ в Італії не вистачає, в плани нового уряду входить будівництво нових. Італійські дошкільники можуть відвідувати ясла і «материнську школу» – дитячий сад. У яслах містяться діти від 6 місяців до 3 років. У статуті ясел записано, що основне завдання ясел – виховання, спілкування і турбота про дітей. Ясла відкриті з вересня по червень кожного року. У липні для батьків, які працюють (з представленням довідки з роботи), діє літній центр. Ясла відкриті 5 днів на тиждень, за винятком загальних святкових днів. Ясла платні, плата від 5,16 євро до 260, 00 євро залежно від доходу батьків. Для дітей від одного року є додаткова послуга – з ними працює вихователь, ця послуга стоїть 51,65 євро на рік. Для запису дитини на цю годину знову ж таки потрібна довідка з роботи. Дитячий сад відвідують діти від 3 до 6 років; як і в яслах, мета – виховання, спілкування і турбота про дітей. Години роботи і місяці такі ж, як і в яслах, оплата, проте, трохи менше. Ніяких занять в дитячому саду немає. Заняття з математики, елементарної грамоти можуть проводитися тільки за особистим бажанням вихователів. Ніякого психолога, логопеда або музичного працівника тут немає. Ніхто тут не вимагає від дітей, що вступають до школи, вміти читати, лічити, знати історію міста та ін. Заняття з психологом, навчальні і розвивальні ігри проводяться тільки в приватних дитячих садах, але рівень навчання навіть тут відповідає нормальному державному дитячому садку України. Ні ясла, ані дитячі сади не мають власної їдальні, їжа готується у великій їдальні і потім розвозиться по дошкільних установах. Передбачені сніданок, обід і полудень, оплачувані батьками додатково: 2,58 євро за кожну їжу. Італійці особливо підкреслюють, що продукти, з яких готується дитяча їжа на 70% походять від біологічно чистої культивування: тобто без шкідливих для здоров'я речовин. Якщо батьки мешкають

далеко від дошкільної установи, вони можуть відправляти дитину в дитячий сад (у також в школу) на шкільному автобусі, за обов'язковою умовою зустрічати її зі школи. Місячна платня за дану послугу складає від 25,31 до 36,15 євро залежно від кількості поїздок. Право відвідувати школу мають всі діти, навіть діти батьків, що знаходяться на території Італії нелегально

Польща. Співпраця закладів освіти з батьками як рівноправними партнерами у вихованні та навчанні підростаючого покоління постала пріоритетом і стрижнем сучасної національної освітньої політики Польщі. Реформована польська освіта передбачала високий рівень батьківської участі в діяльності навчальних закладів право і обов'язок батьків вирішувати практично всі питання освіти і виховання власних дітей. Акцент робиться на необхідності того, щоб школа доповнювала роль сім'ї, яка несе природну відповідальність за долю дитини. Проте сучасна польська освіта не тільки визначає вирішальну роль батьків у вихованні дитини, а й встановлює чіткі правові механізми реалізації узгодженої діяльності батьків і педагогів як рівноправних партнерів у вихованні дитини: •інформованість батьків про кодекс виховних і освітніх вимог, встановлених навчальним закладом; •ознайомити батьків з етапами розвитку дитини, її конкретними потребами на даному етапі розвитку; •реалізація завдань громадянського виховання і освіти; •право долучатися до прийняття спільного з педагогами рішення щодо змісту освіти дитини, внесення змін у навчальні плани; •визначення обов'язків і прав батьків у сфері освіти, виховання і піклування дітей.

Скандинавська модель дошкільного виховання:

Фінляндія. Як відомо, Фінська освіта визнана однією із найбільш ефективною у світі. Основними постулатами цієї освітньої системи є довіра, рівність і свобода. Довіра вчителя до учнів у фінських школах є основою розвитку відповідальності, віри у себе та формування основних навчальних навичок в учнів, які включають відповідальність за власне навчання здатність здійснювати самооцінювання та саморефлексію, вміння навчатися через різні форми роботи (від індивідуальної до колективної). При цьому фінськими вчителями приділяється велика увага внутрішній мотивації учнів до навчання, зокрема вчителі керуються у своїй професійній діяльності вірою у дієвість справедливості та заохочення, індивідуальної підтримки, зміцнення навичок мислення учнів, розвиток в учнів впевненості у собі та толерантності.

До основних принципів освіти у Фінляндії належать: 1. Рівність учнів. 2. Рівність вчителів. 3. Рівність батьків. 4. Рівність дорослих і дітей. 5. Довіра до вчителів. 6. Довіра до учнів. У Фінляндії батьки не втручаються в освітній процес, адже вони цілком довіряють школі й учителям. Спілкування з батьками відбувається через державну електронну систему, у якій розміщуються відомості про досягнення дитини. Отже, суспільство Фінляндії довіряє своїй системі освіти і з повагою ставиться до кожного її представника. Батьки довіряють педагогам у прийнятті правильних рішень щодо успішного навчання й розвитку їхніх дітей. Педагоги довіряють дітям у сумлінному і відповідальному ставленні до занять. Школярі довіряють своїм вихователям, бо впевнені, що тільки вони можуть дати їм знання та навички, необхідні для того, щоб досягти успіху в майбутньому. Суспільство Фінляндії довіряє своїй системі освіти і з повагою ставиться до кожного її представника. Дошкільні заклади у цій країні існують з 50-х років XIX ст.

Певний час вони працювали за фребелівською системою. У пошуках раціональних моделей роботи дошкільних закладів апробуванню були піддані монтессорівська, американська, шведська системи. У Фінляндії існують такі типи дошкільних закладів: — народні дитячі садки. Вони виникли найдавніше, будучи покликаними допомагати у вихованні дітей сім'ям, у яких батьки працюють. Поширеними є : денний догляд за дітьми у сім'ях, відкриті дитячі садки, пересувні дитячі садки (на зразок сезонних), дошкільні заклади для дітей із проблемами фізичного і психічного розвитку; сімейні дитячі садки; відкриті дитячі садки; дошкільні дитячі будинки. Суспільне дошкільне виховання у Фінляндії здійснюється у тісному зв'язку із сім'єю. Кожна третя дитина до 3-х років і майже всі діти дошкільного віку (за рік до школи) виховуються у закладах системи дошкільної освіти. Батькимають широкі можливості щодо безпосередньої участі у роботі дошкільних закладів. Кількість дітей у групах мають чіткі обмеження: віком до року — не більше 6-ти осіб, від року до 2-х років — не більше 12-ти, після 3-х років — не більше 20-ти вихованців. Графік роботи педагогічного персоналу побудований так, щоб удень з дітьми працювали всі вихователі і няні. У виховній роботі значну увагу приділяють проведенню свят: Дня ООН, Дня незалежності Фінляндії, Дня тата, Дня мами, Дня друга, Різдва, Пасхи, Дня фінської мови, Дня «Калевали» (карелофінського національного епосу). Вихователями можуть працювати особи, які здобули спеціалізовану вищу освіту. Характерною особливістю державного дошкільного виховання у Фінляндії є тісний зв'язок із сім'єю. Держава приділяє велику увагу проблемам сім'ї, забезпечуючи її матеріальною, моральною та педагогічною підтримкою. Одним із найстаріших типів дошкільного закладу є народні дитячі садки, покликані надавати допомогу у вихованні дітей сім'ям, батьки яких працюють. Існують й інші типи дошкільного виховання: денний догляд за дітьми у сім'ях, відкриті дитячі садки, пересувні дитячі садки (на зразок сезонних). Великою популярністю користуються так звані сімейні дитячі садки, які нині дуже поширені в усьому світі. Для сімейного догляду за дітьми слід мати спеціальну підготовку. Відкриті дитячі садки працюють на зразок ігрових майданчиків, куди батьки приводять дітей для прогулянки та спільних ігор з однолітками. Рівень оснащення дошкільних закладів доволі високий. У садках для дітей віком до року має бути не більше 6 осіб, від року до двох – не більше 12, після трьох років – не більше 20 дітей. Усі дошкільники за рік до школи обов'язково відвідують заклад системи дошкільного виховання. Освіта, по суті, розпочинається з 3 років, коли дитина залучається до навчального процесу ще з дитячого садочка. Це закладає хороші основи для подальшого навчання в школі, цей період триває, як правило, до 6 років.

Швеція. Розкриваються різні аспекти партнерства саме в навчанні. Використовують формальний, неформальний, колективний та індивідуальний підходи. Формальний підхід включає індивідуальний план учня, бесіди, що спрямовані на розвиток дітей, зустрічі з батьками, їхня участь в наглядових радах та інформування за допомогою різноманітних цифрових документів. Неформальний підхід включає діалог, батьківські вечірки та зустрічі в кав'ярнях. Індивідуальний підхід ґрунтується на довірі, довірливих стосунках.

Англосаксонська модель дошкільного виховання:

Велика Британія. Тривалий час у Великобританії функціонували заклади суспільного догляду дітей із небагатих сімей. Нині вони трансформувалися в сучасні типи дошкільних закладів, які забезпечують диференційований підхід до виховання дітей. Формування і

розвиток системи дошкільного виховання відбувалося під впливом ідей Ф. Фребеля, М. Монтессорі, Р. Штейнера, Ж. Шаже, Дж. Брунера. Дошкільних закладів у країні недостатньо для забезпечення доглядом усіх дітей до вступу до школи, навчання в якій починається з 5-ти років. Основними їх типами є муніципальні та приватні денні ясла, ясельні школи, ясельні класи, ігрові групи, клуби матері і дитини, групи «можливостей». За змістом роботи їх можна об'єднати в три групи: – денні ясла, які забезпечують догляд за дітьми; – ясельні класи і школи, що працюють як заклади інтелектуального розвитку дітей, підготовки їх до школи; – ігрові групи, клуби матері та дитини, групи «можливостей». Муніципальні денні ясла відкривають місцеві органи влади для дітей віком від кількох місяців до 4-х — 5-ти років. Працюють вони протягом року з 8 до 18-ої години. Призначені для виховання дітей батьків з невисоким рівнем доходів. Приватні денні ясла створюють різні приватні особи, організації, благодійні товариства, релігійні організації тощо. До них належать церковнообщинні денні ясла; ясла, які відкривають для дітей своїх працівників фабрики, компанії, корпорації, банки; комерційні ясла; кооперативні ясла; ясла психолого-педагогічного профілю при науково-дослідних центрах, їх метою є надання матерям, які мають малих дітей, кількох годин вільного часу на день. У країні є багато приватних вихователів, які за бажанням батьків працюють із дітьми від народження до 5-ти років протягом усього робочого дня. Особливо популярні безкоштовні муніципальні ясельні школи і класи для дітей 3-х — 5-ти років. Переваги мають ясельні центри — своєрідні об'єднання денних і ясельних шкіл, проте їх небагато. При початкових школах часто організовують ясельні центри, які займаються розумовим, фізичним, моральним, естетичним, трудовим розвитком дітей, формуванням їхніх індивідуальностей. Організують їх батьки. Як правило, ясельні центри забезпечують найвищий рівень всебічного виховання. Найпоширенішим типом дошкільних закладів є ігрові групи, об'єднані в Асоціацію дошкільних ігрових груп. Фінансуються вони частково з державного бюджету, за рахунок благодійних внесків, а найбільше – батьками дітей. У них виховується до 70 відсотків дітей віком 2 – 3 років. Групи налічують від 6 до 40 дітей, працюють 2 – 3 години від двох до п'яти днів на тиждень. Керівники ігрових груп (часто ними є матері вихованців групи) обов'язково повинні мати спеціальну психолого-педагогічну підготовку. Лікарняні ігрові групи призначені для виховання дітей, які перебувають на лікуванні. «Групи можливостей» мають на меті виховання дітей з відхиленнями в розвитку. Працюють вони за зразком ігрових груп, однак у їхньому складі значно менше дітей. На заняттях використовують спеціальний ігровий і навчальний матеріал. Клуби матері та дитини передбачають обов'язкову присутність матерів протягом усього перебування дітей у групі, робота якої мало чим відрізняється від роботи ігрової групи. Оскільки англійська система освіти передбачає отримання дозволу наприйм три-чотирирічних дітей до початкової школи, органи освіти організовують підготовчі класи (групи) для п'ятирічних дітей. Різноманітність типів дошкільних закладів і програм відображає особливість концепції дошкільного виховання у Великобританії: дитина є активним суб'єктом пізнання навколишнього середовища. Тому виховання має на меті розвиток індивідуальності дитини, її самостійності в оволодінні різними видами діяльності. Програми виховання і навчання дітей спрямовані на цілісне бачення особистості дитини, орієнтують на використання мотиваційних чинників до навчання, розвиток ініціативи. У дошкільних закладах на одного дорослого припадає не більше трьох малюків і п'яти дітей від 3-х до 5-ти років. Для полегшення адаптації до дитячого садка дитина в перші дні відвідує його разом з мамою.

США. На розвиток американської системи дошкільного виховання вплинула реалізація програми «Хад Старт» (1965), яка передбачала збільшення асигнувань на створення дошкільних закладів (передусім для дітей із малозабезпечених сімей). Якщо у 1965 р. дитячі садки відвідували 10% трьохчотирьохрічних дітей, то у 1985 р. – 40%, а 5 – 6-річних дітей – 96%. Нині відвідування дошкільних навчальних закладів є нормою підготовки до школи. Потреби сімей спричинилися до формування різноманітних типів закладів дошкільної освіти: – групи дітей 4-х – 5-ти років при школах. Ці державні дитячі садки працюють 2—3 години зранку, дбаючи передусім про інтелектуальний розвиток дитини; – школи-ясла для дітей раннього віку (з 3-х років). Окремі з них діють при наукових центрах і педагогічних коледжах, використовуючи програми розвиваючого навчання; – приватні центри. Функціонують протягом дня переважно при підприємствах і організаціях для дітей робітників і службовців. Кожен штат США має свої освітні стандарти, а кожен заклад працює за власною програмою. У звичайних групах займається 1 – 2 дошкільнятків із проблемами розвитку. З ними працюють спеціальний педагог на основі індивідуальної програми і вихователь, чиї повноваження поширюються на всю групу. Неповно спроможні діти беруть участь у спільному житті групи, за необхідності їм надають відповідну допомогу. Спільна діяльність зі здоровими дітьми має сприяти розвитку їхніх умінь. Як правило, це забезпечує позитивні результати як для неповноспроможних дітей, так і для їхніх здорових однолітків. Діти вчаться жити в інтегрованому суспільстві, з дитинства здобуваючи соціально-комунікативний досвід, виховуючи в собі милосердя і гуманність. Концепція дошкільного виховання у США полягає у розвитку особистості дитини через набуття нею досвіду. Значна увага приділяється розвитку дитячої творчості та обдарованості. У процесі залучення домістества у дітей розвивають здатність до спілкування. Приміщення групової кімнати, як правило, поділене на зони (куточки) для організації різних видів діяльності: центр соціодрами (сюжетно-рольової гри), лялькового театру, мистецтва, кулінарії, науково-математичний центр, куточок будівництва і конструювання тощо. Це створює умови для самостійної роботи дітей за їхнім бажанням. Система дошкільного виховання вчить дитину бути вільною, незалежною особистістю. При цьому йдеться про рівність можливостей, а не рівність здібностей, що потребує створення у процесі навчання та виховання умов для врівноваження свободи і порядку, вимогливості й поблажливості щодо кожної дитини.

Канада. Управління та адміністрування освітою в Канаді здійснюється на таких рівнях: федеральному, провінційному та місцевому. Федеральний уряд опосередковано допомагає провінціям фінансувати освітні програми шляхом виплати загальноцільових дотацій чи грантів. Також законодавча влада федерального уряду в системі освіти забезпечує захист освітніх прав етнічних, мовних, релігійних та національних меншин. Уряд кожної провінції має право на творення законів у галузі освіти (і стежить за їхнім виконанням), розробку освітніх програм та навчальних планів, підготовку та кваліфікаційну перевірку вчителів, виплату субсидій шкільним радам на фінансування освіти (на рівні провінції). Педагогіка партнерства працює в провінції Онтаріо. Її розвиток у Канаді припав на 80-ті роки, коли інклюзивна освіта ставала частиною загальної шкільної програми. До того діти з особливими потребами не могли відстоювати свої права. Тому уряд вирішив долучити до системи їхніх представників. Батьки створили окремий комітет, члени якого обирають певні ініціативи. Зазвичай на такі зустрічі запрошують також директора, вчителів та учнів, які також беруть участь в обговореннях. В основі педагогіки партнерства в Канаді існує

принцип трикутника: учень–школа–батьки. Їхні погляди не перехрещуються, вони не конфліктують. Директор готовий почути голос кожного, проте окремачастина зборів відповідає за свою компетенцію. Батьки не можуть, наприклад, вказувати вчителям, за якими підручниками навчатимуться їхні діти. Це прописано на законодавчому рівні, є конкретне розмежування обов'язків. Проте людина повинна мати власну точку зору і має на неї право. Вона, як споживач, може висловити свою думку, але не повинна зустрічатися з головним інженером і пояснювати йому, з якого матеріалу робити продукт. За участь батьків в освіті дітей у Канаді відповідають Шкільні ради, які обираються на термін від року до чотирьох. Ради об'єднуються за релігійною або мовною ознакою в Канаді дві державні мови: французька та англійська). Шкільні ради можуть подавати заявки на гранти для підтримки проектів, спрямованих на залучення батьків, в тому числі і ті, які виникають через мовні бар'єри, імміграцію, бідність та ін. Складаються такі ради з директорів, вчителів, батьків чи опікунів, членів-співробітників школи (непедагогічних). Шкільні ради проводять регулярні зустрічі, де представники громадськості можуть висловлювати свою думку про те, як потрібно управляти школами в їхньому районі. А також роз'яснюють політику і рішення ради жителям громад, щоб заручитися їхньою підтримкою. Шкільним радам у Канаді рекомендують працювати з Комітетом із залучення батьків. Ці комітети підтримують успішність і благополуччя учнів, залучаючи батьків до більш активної участі у навчанні їхніх дітей. У Канаді поширена форма спілкування через електронну пошту. У листах вчителі повідомляють батьків про майбутні шкільні події та успіхи дитини. Проблеми школи та її благоустрою з батьками не обговорюють – це скоріше питання відносин із владою. Для спілкування батьків з вчительською діти щодняносять у школу спеціальні папки. Туди вкладаються різні записки, брошурки і виконані дітьми шкільні завдання. При необхідності батько може покласти свою записку. Папки кожен день перевіряються вчительською. А по п'ятницях вона посилає додому на вихідні спеціальну папку з «новинами». Отже, канадські школи постійно тримають зв'язок із батьками.

Підсумовуючи вищезазначене, можна стверджувати, що система освіти розвивається і прогресує тоді, коли в ній відбуваються реформи та інноваційні вдосконалення.